

Závěrečné stanovisko s návrhem opatření k nápravě ve věci dlouhodobého víza za účelem strpění

A. Závěry šetření

Dne 11. února 2020 vydala bývalá veřejná ochránkyně práv Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., zprávu o šetření ve věci podnětu paní A., nar. YY. YY. XXXX, státní přísl. Ruská federace (dále také „stěžovatelka“).¹ Podnět směřoval proti neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění. Správní orgány neudělily vízum pro důvodné nebezpečí, že by stěžovatelka mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. V odůvodnění toliko odkázaly na utajované skutečnosti vedené odděleně mimo správní spis.

V rámci šetření Mgr. Šabatová, Ph.D., zjistila, že odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále také „OAMP“) i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále také „komise“) **pochybily, když se v odůvodnění rozhodnutí nezabývaly přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky.**

Dalšího vyřízení věci jsem se na základě pověření veřejného ochránce práv JUDr. Stanislava Křečka ujala já, neboť na mě přenesl některé oblasti své působnosti,² mj. i oblast cizinců, kam podnět spadá.

B. Vyjádření úřadu

Ředitelka OAMP Mgr. et Mgr. Pavla Novotná na zprávu o šetření zareagovala dopisem ze dne 18. března 2020.³ Se závěry šetření nesouhlasí, postup OAMP považuje i nadále za správný a v souladu s právními předpisy. Z toho důvodu není podle jejího názoru namístě přijímat opatření k nápravě.

Podle ředitelky OAMP důvody pro neudělení dlouhodobého víza vymezuje § 56 zákona o pobytu cizinců.⁴ Důvody uvedené v prvním odstavci daného ustanovení je třeba použít vždy, když nastanou, neboť zákon nestanoví žádné další podmínky aplikace a neposkytuje možnost pro správní uvážení. Neudělení víza nemá pro stěžovatelku důsledky obdobné rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým lze přímo stanovit povinnost vycestovat.

Ve zprávě zmiňovaná judikatura na šetřený případ podle ředitelky OAMP nedopadá. Týká se jiných situací ve vztahu k jiným pobytovým oprávněním a k řízením, na která se vztahují všechna ustanovení správního řádu (na rozdíl od řízení o žádosti o vízum za účelem strpění). Dále uvedla, že „judikatura Nejvyššího správního soudu v této věci není zcela jednotná“. I kdyby ředitelka OAMP měla připustit aplikovatelnost dané judikatury, pak v žádosti chybí konkrétní stěžovatelčina námitka nepřiměřenosti.

Předseda komise JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D., na zprávu o šetření reagoval dopisem ze dne 12. března 2020.⁵ Uvedl, že ve zprávě zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního

1 Srov. § 18 odst. 2 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

2 Podle § 2 odst. 4 zákona o veřejném ochránci práv.

3 Dopis č. j. MV-71311-4/OAM-2019.

4 Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

5 Dopis č. j. MV-63362-5/SO-2019.

soudu se týkala především rušení nebo neprodloužení pobytového oprávnění. Stěžovatelka však žádné pobytové oprávnění neměla. Judikatura nedává jasná vodítka pro určení, kdy je nutné přistoupit k posouzení přiměřenosti na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také „úmluva“).⁶

Dále připomněl, že stěžovatelka podala žádost o vízum za účelem strpění poté, co vlastním přičiněním pozbyla předchozí pobytové oprávnění. Z žádosti o prodloužení lhůty je zřejmé, že stěžovatelka si je vědoma své povinnosti opustit území České republiky. Důvody nevydání správního vyhoštění pro nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života neznamenaají splnění podmínek pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění.

C. Závěrečné hodnocení

V první řadě oceňuji, že komise podle sdělení jejího předsedy i přes výše uvedené námitky v řízení o nově podané žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění, kterou stěžovatelka podala po vydání zprávy o šetření, posoudila přiměřenost dopadů neudělení dlouhodobého víza do soukromého a rodinného života.⁷ Považuji za důležité, aby tento postup komise nepředstavoval výjimku, ale stal se pravidlem pro obdobné případy v budoucnu.

Stejně tak **velmi vítám vytvoření zvláštního senátu komise**, který se výlučně věnuje přezkumu rozhodnutí OAMP, v nichž byla podkladem utajovaná informace. Věřím, že tento krok povede ke sjednocování rozhodování a zvýšení jeho kvality v tak specifické a citlivé agendě.

V dalších aspektech nicméně považuji vysvětlení ředitelky OAMP i předsedy komise za nedostatečná. S ohledem na nepřijetí opatření k nápravě proto vydávám své závěrečné stanovisko podle § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.⁸ Součástí stanoviska je návrh opatření k nápravě.

Ředitelka OAMP i předseda komise se ve svých reakcích věnují celé řadě aspektů. Z jejich dopisů vyvstaly tři stěžejní oblasti, které níže postupně rozeberu.

C.1 Použitelnost judikatury Nejvyššího správního soudu

Ředitelka OAMP vychází ve své argumentaci z pravidla upraveného v § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které stanovuje, že přiměřenost rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to zákon výslovně stanoví. Podstatou zprávy o šetření je překonání daného principu s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vychází z přímé použitelnosti čl. 8 úmluvy a jeho přednosti před zákonem.⁹

6 Sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících.

7 Nové posouzení důvodů neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ze dne 3. března 2020, č. j. MV-182400-8/SO-2019.

8 Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

9 Podle článku 10 Ústavy České republiky.

Nesouhlasím s názorem, že citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je nepřiléhavá. Soudy standardně ve věcech udělení dlouhodobého víza za účelem strpění nerozhodují.¹⁰ Přirozeně tedy nelze odkázat na rozhodnutí, které by se týkalo analogického případu. Stěžejní je však obecně aplikovatelné pravidlo odvoditelné z judikatury Nejvyššího správního soudu: **pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou v rozhodnutí musí vypořádat.**¹¹ Aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu tento závěr vyvozuje **jak pro rozhodnutí v řízení z moci úřední, tak v řízení o žádostech.** Jde zcela nepochybně o závěry použitelné i pro řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění.

Nejvyšší správní soud v nedávném rozhodnutí uvedl: „Podle § 43 zákona o pobytu cizinců však **správní orgán není povinen zabývat se při vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění přiměřeností dopadů** takového rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Výše uvedené však **nezbavuje žalovanou ani krajský soud povinnosti zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí vzhledem k námitce stěžovatele** [...]“¹² (zvýraznění doplněno). Upozorňuji, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území navazuje na dlouhodobé vízum za stejným účelem. Správní orgán v obou případech posuzuje důvody pro udělení pobytového oprávnění vymezené v § 33 zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgán posuzuje to stejné ustanovení zákona o pobytu cizinců, nedává smysl, aby v jednom z řízení (u dlouhodobého víza) mohl pominout posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

V této souvislosti také připomínám ve zprávě citované přílehlavé rozhodnutí komise ve věci neprodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění.¹³ Komise v něm dovodila nepřezkoumatelnost rozhodnutí OAMP pro nevypořádání se s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života. V daném případě cizinec nepřiměřenost rozhodnutí „pouze“ namítal a ze zákona nevyplývala povinnost vypořádat se s přiměřeností dopadu rozhodnutí, podobně jako v případě stěžovatelky.

Předseda komise namítal, že zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu se týkala především rušení nebo neprodloužení pobytového oprávnění, přičemž stěžovatelka žádné pobytové oprávnění neměla. V kritériích pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vymezených judikaturou nicméně nenajdeme podmínku aktuálního pobytového oprávnění cizince. Například jeden z rozsudků Nejvyššího správního soudu se týkal žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU,¹⁴ která není podmíněna již dříve uděleným pobytovým oprávněním. Ostatně při aplikaci § 56 odst. 2 zákona o pobytu

10 Podle § 171 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Toto pravidlo však judikatura Nejvyššího správního soudu u některých typů dlouhodobých víz již prolomila (viz například rozsudek NSS ze dne 4. ledna 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49; rozsudek NSS ze dne 9. října 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28, obsahuje obecnější závěry ve prospěch soudního přezkumu dlouhodobých víz).

11 Viz rozsudek NSS ze dne 23. prosince 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, který shrnujícím způsobem vymezuje podmínky, ze kterých je třeba posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

12 Rozsudek NSS ze dne 13. února 2020, č. j. 4 Azs 471/2019-44.

13 Rozhodnutí komise ze dne 29. listopadu 2018, č. j. MV-130220-4/SO-2018; obdobně v rozhodnutích komise ze dne 2. května 2019, č. j. 117226-7/SO-2018, MV-117491-8/SO-2018 a MV-117493-8/SO-2018.

14 Rozsudek NSS ze dne 20. září 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30.

cizinců má **správní orgán povinnost posoudit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života i v situaci, kdy cizinec jako žadatel o dlouhodobé vízum nedisponuje žádným pobytovým oprávněním.**

Správní orgán bude muset udělit dlouhodobé vízum cizinci odsouzenému za spáchání trestného činu, neboť by jeho neudělení znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.¹⁵ Správní orgán však bez dalšího dlouhodobé vízum neudělí cizinci, který nebyl ani odsouzen, ani se s ním nevede trestní řízení, pokud na základě svého uvážení shledá existenci důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku.¹⁶ Takový závěr považuji za nepřipustný. Iz tohoto důvodu nelze odkazovat pouze na formální dělení zákona o pobytu cizinců pro určení, kdy je a kdy není třeba posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Připouštím, že judikatura Nejvyššího správního soudu se v otázce posuzování přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyvíjela. Starší rozsudky soudu vycházely z pravidla upraveného v § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud však jde o rozhodnutí v meritu věci (nikoliv tedy procesní usnesení o zastavení řízení), **aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na výše uvedeném závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života se odvíjí od konkrétní námitky cizince v řízení.** Ředitelka OAMP neuvedla žádný aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož by vyplývaly opačné závěry.

C.2 Námitka nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Předseda komise dále namítal, že judikatura nedává jasná vodítka pro určení, kdy je nutné přistoupit k posouzení přiměřenosti na základě čl. 8 úmluvy. S tímto závěrem se neztotožňuji. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je jednoznačně rozhodujícím kritériem právě konkrétní námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.¹⁷

Pro „aktivaci“ posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí však bezesporu nelze po cizincích striktně vyžadovat, aby se výslovně domáhali posouzení přiměřenosti rozhodnutí do jejich soukromého a rodinného života. **Uplatnění námitky nepřiměřenosti je nezbytné posuzovat vzhledem k jejímu konkrétnímu obsahu, nikoli z hlediska její formální podoby a užití konkrétních výrazů.** Formálně správně vyjádřená námitka by ostatně nemusela mít žádnou oporu v reálné situaci cizince.

V případě stěžovatelky bylo z jejího podání evidentní, že nevyhovění její žádosti pro ni znamená dopad do soukromého a rodinného života. Konkrétně uvedla, že se musí starat o svoji vážně nemocnou matku, která nutně potřebuje nepřetržitou péči. Svá tvrzení podložila relevantními lékařskými zprávami či rozhodnutím Úřadu práce České republiky –

15 Ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanovuje povinnost posoudit přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života v případě, pokud cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

16 Ustanovení § 56 odst. 1 písm. g) s odkazem na § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nestanovuje povinnost posoudit přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života.

17 Shrnující rozsudek NSS ze dne 23. prosince 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31 uvádí: „Článek 8 Úmluvy je **přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem.** [...] Znamená to, že **pokud cizinec vznese konkrétní námitku co do nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat** (srov. nedávno též rozsudek ze dne 12. prosince 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13).“ (zvýraznění doplněno)

krajské pobočky v Ústí nad Labem o přiznání příspěvku na péči. Nemohu souhlasit s ředitelkou OAMP, že v žádosti chybí konkrétní stěžovatelčina námitka nepřiměřenosti. Ze strany stěžovatelky jde o dostatečně konkrétní a závažná sdělení. Stěžovatelka sice nepoužila formulaci typu: „namítám, že případné nevyhovění žádosti bude mít nepřiměřený dopad do mého rodinného života,“ materiálně však tato námitka jednoznačně v žádosti obsažena byla. Správní orgán tak neměl rezignovat na to, aby se vyjádřil k přiměřenosti důvodů rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

Dodávám, že v říjnu 2018 Okresní soud v Teplicích stěžovatelku ustanovil opatrovnící její matky.¹⁸ To dosvědčuje závažnost rodinné situace stěžovatelky, kterou deklarovala při podání žádosti o vízum za účelem strpění.

C.3 Dopady neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění

Možný důsledek vycestování obdobný správnímu vyhoštění pouze přispěl k opodstatněnosti požadavku, aby se OAMP vypořádal s přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatelky. **Rozhodující skutečností pro posouzení přiměřenosti v případě stěžovatelky byla její relevantně podložená tvrzení o nutnosti realizovat rodinný život na území České republiky.**

Pokud se jedná o dopady rozhodnutí pro stěžovatelku, pak z formálního hlediska je vzhledem k jejím právům a povinnostem bezesporu rozdíl mezi uložením správního vyhoštění a neudělením dlouhodobého víza za účelem strpění.¹⁹ V tomto souhlasím s ředitelkou OAMP. V případě stěžovatelky však stěžejní zásah představuje již skutečnost, že v důsledku neudělení víza za účelem strpění nemůže setrvat na území. Připomínám rozsudek Nejvyššího správního soudu, který v souvislosti s péčí o druhou osobu dovedl, **že samotné vycestování v daném případě představuje rozpor s čl. 8 úmluvy.**²⁰

Zároveň setrávám na názoru, že stěžovatelka může mít po vycestování značné komplikace při návratu do České republiky. Jde o nepřímý důsledek, který zákon o pobytu cizinců výslovně nespojuje s neudělením dlouhodobého víza za účelem strpění. OAMP však může použít § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců²¹ při rozhodování o žádostech stěžovatelky o dlouhodobé vízum či dlouhodobý pobyt podaných na zastupitelském úřadě v zemi původu. Stejně tak policie by mohla na základě daného ustanovení odepřít stěžovatelce vstup na území České republiky.

18 Stěžovatelka OAMP a komisi předložila doklady o vedeném soudním řízení ve věci omezení způsobilosti k právním úkonům, rozhodnutí ve věci samé správní orgány v době svého rozhodování k dispozici neměly.

19 Nepovažuji za nutné více se věnovat otázce formy, kterou OAMP rozhoduje o žádosti o udělení dlouhodobého víza. Vzhledem k podstatné otázce posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života to není rozhodné již s odkazem na § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení přímo ukládá ve vyjmenovaných případech posoudit přiměřenost dopadu neudělení dlouhodobého víza.

20 Rozsudek NSS ze dne 6. prosince 2018, č. j. 5 Azs 191/2017-31, bod 20.

21 Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky. Z uvedeného důvodu lze také zamítnout žádost o dlouhodobé vízum (s odkazem na § 56 zákona o pobytu cizinců) i o dlouhodobý pobyt (ve spojení s § 46 s odkazem na § 56 zákona o pobytu cizinců).

C.4 K dalším námitkám

Zejména předseda komise ve svém vyjádření uvedl řadu dalších dílčích námitek, k nimž bych se chtěla ve stručnosti vyjádřit.

Komise podle sdělení jejího předsedy vycházela z toho, že existenci překážky bránící ve vycestování není nutné zkoumat, pokud je dán jiný důvod pro neudělení dlouhodobého víza. Připomínám, že **dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života se posuzuje právě k důvodu rozhodnutí**. Nelze argumentovat tím, že dopady do rodinné situace stěžovatelky není třeba zkoumat, neboť je dán jiný důvod pro zamítnutí. Na nezbytnosti posuzovat dopad rozhodnutí nic nemění to, že skutečnosti relevantní z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí jsou totožné s těmi, kterými stěžovatelka prokazovala překážku bránící ve vycestování, tedy zákonný důvod pro udělení víza.

Předseda komise uvedl, že stěžovatelka podala žádost o vízum za účelem strpění poté, co vlastním přičiněním pozbyla předchozí pobytové oprávnění. **Okolnosti ztráty předchozího pobytového oprávnění cizince nejsou relevantní pro rozlišení, zda posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí, či nikoliv.** Poznamenávám, že předchozí správní řízení o žádosti stěžovatelky trvalo více než šest let.²² I z těchto důvodů považuji poznámku o vlastním přičinění ke ztrátě pobytového oprávnění přinejmenším za nepřiléhavou. Správní orgán by měl při posouzení přiměřenosti zhodnotit aktuálně známé okolnosti soukromého a rodinného života stěžovatelky vzhledem k obsahu utajované informace jako důvodu neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění. Neměl by ji posuzovat ve vztahu k okolnostem zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, o níž rozhodoval před několika lety.

Stěžovatelka požádala o prodloužení lhůty k vycestování stanovené policií v rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podle předsedy komise je z žádosti o prodloužení lhůty zřejmé, že stěžovatelka si je vědoma své povinnosti opustit území České republiky. Podle mého názoru to však nesvědčí o tom, že by povinnost vycestovat hodlala splnit. Z podání žádosti o prodloužení lhůty k vycestování i žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění je spíše zřejmé, že opuštění České republiky znamená pro stěžovatelku zásadní problém, a hledá způsoby, jak na území setrvat. Stěžovatelka přitom argumentuje z podstatné části rodinnými důvody.

Souhlasím s předsedou komise, že důvody nevydání správního vyhoštění²³ pro nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života neznamenal splnění podmínek pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění. Bezesporu to však znamená, že rodinný život stěžovatelky měl pro rozhodování policie zásadní význam, a ani v rozhodování OAMP a komise jej nelze opomíjet.

22 Stěžovatelka podala žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu v říjnu 2011, OAMP o ní rozhodl v září 2014. Komise pak rozhodla o odvolání stěžovatelky v únoru 2018.

23 Policie použila tehdy platný § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců a stěžovatelku vyrozuměla, že je-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobývá-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území.

D. Opatření k nápravě

Odpověď ředitelky OAMP i předsedy komise neobsahuje přesvědčivou argumentaci, která by vyvrátila závěry ze zprávy o šetření. Považuji za důležité zdůraznit, že **závěry zprávy cílí na povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí a nepředjímají rozhodnutí ve věci samé**. Jsem si vědoma toho, že dlouhodobé vízum za účelem strpění představuje specifické pobytové oprávnění, jehož neudělení obvykle nebude představovat nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. *A priori* však nelze vyloučit, že v souhrnu konkrétních okolností může dojít k porušení práva na rodinný a soukromý život i při neudělení víza za účelem strpění.

S ohledem na výše uvedené argumenty podle § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv jako opatření k nápravě navrhuji, aby **OAMP i komise při rozhodování o žádostech o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění do budoucna posuzovaly přiměřenost dopadu neudělení dlouhodobého víza do soukromého a rodinného života nikoliv pouze v zákonem vymezených případech, ale i tehdy, pokud cizinec namítá nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Námitku je přitom třeba posuzovat vzhledem k jejímu obsahu, nikoli z hlediska formy**. Postačí, pokud z obsahu sdělení cizince bude zřejmé, jak konkrétně zasáhne neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění do jeho soukromého a rodinného života.

Dále navrhuji, aby OAMP uvedený postup promítl do své metodiky. Obdobné opatření navrhuji i u komise. Pokud to nebude možné, měli by s mými závěry být seznámeni zaměstnanci odboru správního, kteří připravují podklady pro příslušné senáty Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců projednávající žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Stejně tak navrhuji, aby byli s mými závěry seznámeni ti členové komise, kteří uvedené žádosti posuzují. Prosím o zaslání výňatku metodiky OAMP, popř. komise vztahujícího se k dané otázce.

Závěrečné stanovisko zasílám ministrovi vnitra Janu Hamáčkovi a žádám, aby mi podle § 20 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv sdělil, zda provedl navržená opatření k nápravě. Odpověď očekávám ve lhůtě 30 dnů od doručení stanoviska. Stanovisko zasílám také stěžovateli.

Pokud Ministerstvo vnitra nepřijme navržené opatření k nápravě nebo provedené opatření nebudu považovat za dostatečné, podle § 20 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv vyrozumím vládu, případně mohu o svých zjištěních informovat veřejnost včetně sdělení jmen osob oprávněných jednat jménem Ministerstva vnitra.

Brno 22. června 2020

Mgr. Monika Šimůnková v. r.
zástupkyně veřejného ochránce práv
(stanovisko je opatřeno elektronickým podpisem)